

[Valdemar Thomsen.]

selv tjent med; og derfor gør jeg — saa godhertet er jeg nu engang — opmærksom paa det.

Naa, dette var et lille, men maaske nødvendigt Sidespring. Det, jeg vilde have sagt, var, at det nuværende Ministerium som det foregaaende afgør Sagerne under Hensyn til mere eller mindre ligegyldige Ting. Ministeriet gør dem til Led i den politiske Studehandling, der i høj Grad præger det foreliggende Lovkompleks. Det er meget underholdende, maa jeg sige, at høre Ordførerne for Regeringspartierne her under Forhandlingerne beskyldte hinanden for Utilbørlighed o. lign. Det aabner jo vide Perspektiver.

Jeg skal ikke her komme ind paa, om det ærede Medlem Hr. Otto Jensen har Ret i, at Landbruget betaler usle Lønninger i Sammenligning med andre, eller om man kan tillægge Forhold som dem, det ærede Medlem Hr. Victor Larsen var inde paa vedrørende frisk Luft, den lille Træstak og gratis Kartoffler, nogen afgørende Betydning. Men jeg gør opmærksom paa, at samtlige Regeringspartiernes Ordførere i nærværende Tilfælde overser den afgørende Faktor, nemlig Indtægtsniveauet, Købekraften hos den Part, som man nu uden Skrupler af nogen Art paalægger stærkt forøgede Udgifter. Med den Gennemsnitspris, Landbruget opnaar for sin Hovedartikel, Smørret, maa man vide — det maa i alt Fald Venstre og Konservative —, at der ikke kan udredes Lønninger, der er 3 Gange saa høje som forud for den forrige store Krig, navnlig da ikke i Betragtning af, at andre Udgifter er steget endnu voldsommere end Lønningerne.

Jeg gør opmærksom paa, at Bondepartiet — og jeg er sikker paa, at det samme gælder Landbrugets Organisationer — aldeles ikke misunder vore Arbejdere en god Løn. Tværtimod er vi af den Anskuelse, at en saadan er nødvendig, hvis Købekraften skal befordre Produktion og Beskæftigelse. Men den første Betingelse for, at Lønninger kan betales og Samfundsmaskineriet fungere normalt, er den, at der skabes økonomisk Balance Erhvervene og Befolkningsklasserne imellem.

Gennem 10 Aar har det foregaaende Ministerium forsømt sin Opgave paa dette afgørende Omraade — det fremgaar af de foreliggende statistiske Oplysninger —, men Sporene synes ikke at skræmme, de to nye Regeringspartier gaar ind i de samme Metoder, som man har brugt til Dato. Noget

helt andet vilde det være, hvis man i det foreliggende Tilfælde kunde paavise, at Landbruget faar en Løn, der staaer i Forhold til Landbrugets Arbejdsydelse og Arbejdstidens Længde, og hvis man kunde paavise, at Landbrugets Levestandard var tilsvarende eller højere end Befolkningens i Almindelighed. Kan man det, er det eneste af Folketingets 149 Medlemmer, der tør staa op her og paastaa, at dette er Tilfældet? Kun hvis det med Sandhed kunde siges, vilde det være rimeligt og forsvarligt at fremsætte et Forslag som det foreliggende. Kortsynet, urimeligt, uretfærdigt og farligt, det være sagt i en god Mening til Partiet Venstre, er det at følge Fagforeningerne i deres Krav og i det Krav, som ligger bag ved nærværende Lovforslag, Konsekvensen bliver uvægerligt, at de, som af Regering og Rigsdag tvinges til at betale, vil synke dybere og dybere i Armod.

Det er aldeles ikke Principrytteri, der dikterer os vort Standpunkt, og vi vil under de nuværende Forhold ikke være Modstandere af en lovbunden Indkomstfordeling, forudsat — men det maa ogsaa være en uvægerlig Forudsætning — at der, samtidig med, at der sikres Arbejderne en god Løn, gives Landbruget Mulighed for at svare enhver sit og Betingelser for at komme op i et Leveniveau, der staaer i rimeligt Forhold til den samfundsnyttige Indsats, der præsteres.

Naa, det er vel formaalsløst at staa og tale om et Lovforslag, som, hvad enten det nu er viist eller galt, paa Forhaand er afgjort. Det ærede Medlem Hr. Rager var tilmed af den Mening, at det overhovedet ikke kunde nytte at sende det i Udvalg, for der vilde ikke være Mulighed for nogen Ændring af Lovforslaget. Jeg skal da, navnlig under Hensyn til, at der under næste Sag paa Dagsordenen bliver Lejlighed til at se nærmere paa Forholdet mellem Lønninger og Priser, indskrænke mig til disse Bemærkninger. For imidlertid at give Udtryk for Bondepartiets Standpunkt skal jeg tillade mig paa min Gruppes Vegne at stille følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Folketinget erkender, at Arbejdere, der direkte eller indirekte beskæftiges af Landbruget, har Krav paa en Løn, der ikke er ringere end den, andre tjener, og at Forudsætningen for, at dette kan ske, er, at Landbrugets Udøvere faar Indtægter, der svarer til Byerhvervenes, opfordrer Tinget Regeringen til om-